

Ngọn lửa Pha - ken như dải lụa đào
 Vất ngang trời sáng rực
 Anh thợ thấp đèn pha lên đỉnh tháp cao
 trăm năm chực thước
 Giữa tay mình chỉ chút những vì sao
 Nơi khơi nguồn dòng chảy của tình yêu
 Mùa đổi mới, lòng ta chung tiếng hát
 Cơ-điện, Nhíp-pi, Xờ mu, Khai thác
 Ô-mô, Khoan, Mờ xông, Việtgát...
 Những cái tên mở mùa xuân đẹp nhất
 Cho Phú Mỹ sáng rực trời, biển rộn ràng Dung Quất

Bốn ngàn năm, đây mùa dựng xây đời
 Giàn khoan dầu, nơi ở đó, em ơi !
 Không chỉ nhỉnh đồng lương như cái nhìn thiên hạ
 Bốn mùa mặn mòi tắm nước giếng khoan
 Xài đồ lạnh kinh niên giữa một trời tôm cá
 Xa cách rượu bia, thềm vài hơi thuốc lá
 Quên Nô-en, tiếc đứt ruột một chiều bóng đá
 Ân hận mấy tháng rồi không về thăm ba, má
 Quê mình vừa qua bão lụt...
 Quay quắt nhớ người yêu
 Câu nói ta trao nhau
 Sóng gió trôi vào một nửa.
 Xen kẽ nửa đời ta sống xa em
 Chẳng thể tay chồng, tay vợ

Tiếng máy thân thương đưa ta vượt qua trập trùng nỗi nhớ
 Vẫn cháy mãi trái tim người thợ
 Mưa gió bão bùng, bạt ngàn nắng lửa
 Cơm canh rau chống chọi với mùa đông
 Thế mà lòng không có một ngày đông
 Sóng cuộn dưới chân, mây bay trước ngực
 Vì Tổ quốc - Tình yêu ta đích thực
 Quên mùa thu chùng đã điểm xanh cầm
 Nhiều bạn bè anh chạm đầu vào ngưỡng ba năm
 Thành thạo việc giàn khoan nhưng vụng về tình ái
 Một năm, sáu tháng xa đất liền
 Giật nảy mình khi chạm vào tay con gái
 Nên người thương giờ còn tí tặn đâu đâu...
 Giàn khoan là nơi giáp tết rồi mà mai, đào...
 chẳng thấy dáng hình đâu

Ly Coca cụng nhau, sáng Xuân về chúc tết
 Những ca thợ mười hai giờ nối nhau, quên giao thừa,
 đã thành quy luật

Tan ca về, cười lấp lánh ban mai
 Giàn khoan là nơi xa hút phía chân trời
 Có dáng hình vợ ta tảo tần, chung thủy
 Trọn vẹn việc cơ quan
 Nuôi dạy tốt mấy đứa con nghịch đùa như quỷ
 Thương Bố, Mẹ quê xa, tắt lửa lảng giềng gần
 Nên anh đứng vững vàng trước muôn ngàn bão tố
 Giàn khoan đứng vững vàng trước muôn ngàn bão tố
 Đất nước mình vững chãi bước vào Xuân.

Xuân 1999

NGUYỄN QUANG HẠP

- Sinh năm : 1935

- Cán bộ hưu trí ngành Dầu khí

Xuống tàu

Chúc các bạn trên đường thắng lợi.
Đến ga rồi, mình xuống tàu đây
Chút tâm tình gửi gắm lúc chia tay
Lớp lớp kẻ nhau lẽ đời là vậy.

Mình đứng vậy theo, đoàn tàu vẫn chạy
Cuộc đời vẫn đẹp sao
Sóng biển Đông sức sống vẫn dạt dào
Chim Hải Âu vẫn bay là trên biển cả.

Trở lại đời thường vừa quen vừa lạ
Thoáng vui thăm những kỷ niệm xưa
Những chặng đường trong nắng trong mưa,
Những chặng đường chim ca hoa thắm.

Nhớ một hôm... hồi còn nhỏ lắm,
Từ biệt quê hương, hăm hở bước vào đời.
Thấy ước mơ khắp bốn phương trời.
Chợt hiểu mệnh mông là vô tận.

Lòng đất quanh mình còn nhiều bí ẩn,
Thú vui tìm kiếm mỏ dầu
Ai bảo đời núi thẳm rừng sâu...
Tôi nói không gì vui bằng đời địa chất.

Ve vuốt thú rừng, trêu chòng bầy vắt,
Những ngày xuân, chen chợ vùng cao,
Lên đỉnh Mẫu Sơn lấy búa kêu sao,
Thích làm chứ, tuyệt vời lắm chứ.

Những cô gái Kiến Xương, Phù Cừ, Tiên Lữ
Dẩy vai nhau, nghe Dầu khí lại về làng
Theo bờ mương, ruộng ải chạy tắt ngang,
Đến Tiền Hải mừng khai mở khí.

Trái đất vẫn quay đều không nghỉ
Lịch sử yêu cầu ngành Khí phải khai sinh
Con Hổ, con Rồng nằm giữa biển xanh
Xẻ đá đại dương mở đường vào Đất Mẹ.

Bước đi ban đầu khó khăn theo thường lệ
Vũng Tàu mừng vui, bè bạn chụm lại dần.
Xuân đến, xuân đi qua lại mấy lần
Cỗ xe mỗi ngày nhích lên một tẹo.

Dòng khí uốn mình như cô nhân tình những nẻo.
Công chúa Thủy cung ơi xin hãy biết điều,
Hãy đánh môi son khoác áo lụa đào
Cho rực rỡ bầu trời đêm lễ hội.

Chúc các Bạn trên đường thắng lợi!
Đến ga rồi, mình xuống tàu đây.
Chút tâm tình gửi gắm lúc chia tay.
Lớp lớp kế nhau lẽ đời là vậy.

Hà Nội, 5 tháng 3 năm 1998

TRƯƠNG XUÂN HOÀNG

(1958 - 1993)

- Đã công tác ở Xí nghiệp Liên
doanh Vietsovpetro

Thao thức

Lững lờ mây qua Bạch Dinh
Vắng trắng lang thang cõi nhớ
Biết em nghĩ gì đêm ấy
Thoáng thơm hoa sứ lối này
Ánh vàng tan gợn chân mây

Trăng quầng treo trên bãi trước
Mắt ai dõi mỗi dặm dài
Cát mềm ấm chân sóng đỏ
Đá lên đội thẫm bóng dừa
Đêm dần kết bạc canh khuya

Thung thăng trăng sáng bãi sau
Người đi cho buồn với biển
Cách chia trời cao mộng trắng
Hồn tôi trùng trùng im vắng
Triền nam gió chướng sắp lên.

Thơ ở hồ Than Thở

Gì lướt qua đây mà ngại ngần
Gì run trong dáng núi lặng câm
Gì đây ? nín trữu chân tôi bước
Thoáng mắt thông thưa môi âm thắm.

Hay hồn tôi đã trải thành hồ
Bàng hoàng sợ chạm nổi đau tơ
Thở dài tự thông hay tôi ấy
Thấm dầm rêu xanh ướt thần thờ.

Tôi vật mình ra ngựa nhìn trời
Phũ phàng quá lắm thế nhân ơi
Đôi thông hai mộ nay còn một
Những mùa lá nhọn réo đơn côi.

Còn lại phải em không Thảo ơi !
Mất dài tóc xõa gió rong chơi
Cho tôi buộc tôi vào em nhé
Kéo hồn hoa tan tác dưới đời.

Hay còn lại anh, chàng thư sinh
Sống không được trọn một chút tình
Cho tôi bầu bạn thơ đem đốt
Thông đỏ nhựa cười dâng buốt xanh.

Sâu hao một kiếp chết túi hờn
Người còn nở rẽ sắt chia son
Mỗi đêm tôi quỳ bên nắm lạnh
Lá cành đau vẫy thất chấp chờn.

Thì cứ coi như mất cũng thôi
Mai sau đời có bỏ đi rồi
Nghiến chặt răng lại mà sống nốt
Than thở làm gì Than Thở ơi !

Trầm tư

Hoa Dầu đã rơi qua tôi
Cứ như một chùm sao chín
Trời đêm hạnh phúc hôm nào.

Nụ cười ấy dễ sao quên
Sáng xuân. Khói ấm. Bay tiên,
Hoa Dầu băng khuâng xoay nhớ.

Hoa ơi rơi sao rơi vội
Ai về bên kia lối cũ
Mái xanh nắng mới nghiêng trời.

Độ ấy đến nay tôi đợi
Lòng giờ cũng vừa bình yên
Cầu sao cho em đã quên...

THANH HƯƠNG

- Sinh năm : 1965
- Nơi công tác: Xi nghiệp Liên doanh Vietsovpetro

Con bão ngoài quê

Giàn khoan mùa này biển động
Con biết ngoài quê đã có bão rồi :
Gió giật từng cơn, mưa dầm xối xả
Nước lũ dâng trắng cả đất trời.

Mẹ ở nơi nào trong bão, mẹ ơi
Mái nhà cũ năm nào cũng đột
Hàng cột gỗ kéo cà tiếng mọt
Tre làng nghiêng ngả lá rơi rơi.

Mẹ đơn côi chèo chống giữa đời
 Bao chiến tranh đối nghèo, cực nhọc
 Hạt mồ hôi rơi trên trang sách học
 Mặn hơn ngàn hạt muối biển khơi.

Lung mẹ còng, con đã thành người
 Theo những giếng dầu, con đành xa mẹ
 "Ra giữa biển xa, ráng lên con nhé !"
 Run rẩy hàng cau đáng mẹ cuối chiều.

Mẹ nơi nào, hỡi mẹ thân yêu
 Con bão đi qua, bão lòng con thổi mãi
 Có bình yên nào suốt miền Trung một dải
 Cho mẹ tôi sớm tối đợi con về ?

Con ở giàn khoan nghe tiếng bão ngoài quê...

Có bao giờ anh nhớ

Có bao giờ anh nghĩ đến em không ?
 Cô người yêu thuở nào bé nhỏ
 Giờ là vợ anh, mẹ các con anh đó.

Giữa cuộc vui quanh bàn tiệc đông người
 Chỉ mong thầm trong một giây thôi
 Chỉ một giây anh dừng uống, ngừng lời
 Nghĩ đến em đang ngồi chờ đợi
 Bên mâm cơm chiều về nấu vội
 Vẫn đủ món xưa anh đã khen ngon :
 Đây là dưa cải muối rất giòn
 Đây canh chua, cá bông lau anh thích
 Đây cá đồng kho khô, tương ớt
 Những hương xưa mẹ từng nấu anh ăn.

Có bao giờ anh nhớ đến em không ?
Bàn tiệc nơi anh đông vui rộn rã
Bia cứ chảy và môi thơm kề má
Có nhớ em tựa cửa ngóng trông.

Nước mắt chảy vô mận đắng trong lòng
Thắc thỏm chờ, thảng thốt nhớ mong
Vẫn cứ hỏi ngàn lần câu hỏi cũ :
Có bao giờ anh nghĩ đến em không ?

Em ồm

Hôm nay anh nghe điện thoại
Biết là em ồm rồi
Chưa hết ca, anh chưa về ngay được
Chỉ mong em hãy ồm xoàng
Mười lăm ngày ở giàn
Anh vẫn lo từng giây, từng phút
Mong đến lượt mình có tin nhà cho biết
Lại run run khi lỡ tin buồn.

Mười năm trời anh cứ biên biệt luôn
Một nửa bên em, nửa tháng về với biển
Ngày gặp ngắn giờ chia tay lưu luyến
Bóng em một dải đất liền

Anh ơn em, người vợ thảo hiền
 Biết đợi chờ xẻ chia niềm vui, nỗi khổ
 Biết trần trở lặng thâm trong nỗi nhớ
 Để anh ra giàn bình yên
 Anh biết ơn em, người vợ thảo hiền
 Thay anh nuôi con, chăm lo bố mẹ
 Để anh vững vàng trên muôn trùng sóng gió
 Như giàn khoan sừng sững biển khơi.

Khoan hãy ốm nào, vợ của anh ơi !
 Đợi anh hết ca về chăm em một thể
 Em hãy nén cơn đau như đã từng lặng lẽ
 Nén bao nỗi buồn xa anh...

Bâng khuâng

Em đã có chồng
 Và anh có vợ
 Đừng nhìn em nữa
 Cho lòng bâng khuâng

Đừng đi ra cửa
 Ngóng bước chân em
 Đừng vịn cầu thang
 Âm thầm nhắm đếm
 Đừng vờ không hẹn
 Mà đến thăm em
 Đừng thức thâu đêm
 Sớm mai phờ phạc
 Thôi đừng đùa ác

Ngọn lửa mắt anh
Chuyện ấy không thành
Xin đành gác lại
Mai sau nhớ mãi
Con cháu thay mình
Bà Nguyệt xe duyên
Đến ngày bạc tóc.

Người ơi, đừng khóc !
Em đã có chồng
Và anh có vợ
Đừng nhìn em nữa
Cho lòng băng khuâng.

VŨ ĐÌNH HUY

- Sinh năm : 1943
- Nơi công tác: Xí nghiệp Liên doanh Vietsovpetro

Trên giàn khoan ngày nắng

Đàn sóng bơi về đâu
Đầu nhấp nhô trắng xoá
Cánh hải âu bay lả
Dập dờn mặt biển xanh.

Đường chân trời viền quanh
Giàn khoan thành điểm giữa
Sáng trên giàn ngọn lửa
Như cờ phướn phật bay.

Giàn khoan chiều bão

Gió thổi bạc mặt biển
Vân mây che kín trời
Xé đàn âu tơi bời,
Đập trạm dầu lão đảo.

Giàn khoan như rùa lão
Nhô lên từ thẳm sâu,
Phun lửa vào giếng bão
Làm được soi dẫn dầu.

Trời biển đang chuyển màu,
Dầu vẫn tuổi ào ạt.
Ngọn lửa dài tiếng hát
Át sóng găm đuổi nhau...

Về thăm thầy giáo cũ

Kính tặng Giáo sư - Tiến sĩ khoa học Nga
Y.N.Mikhailôpski

Trở lại Matxcova trắng màu tuyết phủ,
Tôi đến thăm Thầy giáo cũ.

Vẫn là đây căn hộ nhỏ đơn sơ ngày ấy,
Vẫn là đây dãy sách dày sáng gáy.
Chỉ đáng Thầy như bạch dương run rẩy;
Chỉ tóc Thầy như ngọn sóng phau phau.

Vân Thầy đây nói chậm rãi từng câu,
Hỏi, đáp cùng em như trò chuyện với người hành tinh khác
Trong những ngày em bỏ ngõ chưa quen.

Vân Thầy đây chữa bài báo cho em
Kèm lời khen, chê tinh tế :
"Em viết không sai, nhưng người Nga không viết thế"

Vân Thầy đây rút khăn lau giọt lệ,
Khi tám bằng Tiến sĩ chạm tay em !

Vân Thầy đây che mưa gió ngày đêm,
Lúc mầm cây em mới nhú.
Vân Thầy đây như cây đại thụ
Trưa - bóng co tròn, đưa nắng tới cây non.

Còn được gặp Thầy không
Vị tướng già đã rời lưng ngựa chiến,
Mà học trò là lính ngoài tiền tuyến
Hứng từng cơn gió bụi rắc lên đầu...

Matxcova, 20.11.1999

Chờ đôi ca trên giàn khoan

Cho con gái Hoàng Anh

Trời buông giữa biển mây tím tím
Mưa títt mù quay, sóng nhẩy xà
Hy vọng đôi ca chìm lịm lịm
Con xa đừng nhắc, nóng lòng cha !

Lửa vờn khói bom

Khói bom
 cuồn cuộn
 cuống cuống
Cuốn anh,
 rớt bụi
 chất chồng đời em !
Nhang trầm em thấp
 đêm đêm,
Giật mình
 nghe động cánh rèm
 gió lay....

NGUYỄN TẤN KÍCH

- Sinh năm : 1939
- Cán bộ hưu trí trong ngành Dầu khí

Nhớ về tấn dầu đầu tiên

*Kính tặng tập thể Xây lắp XN Khoan,
XN khai thác XNLD Vietsovpetro*

Xa xăm liền chân trời,
Nơi ấy ngoài biển khơi,
Nắng chiều nghiêng hải đảo
Nước non đẹp tuyệt vời
Đảo thiêng liêng đất mẹ
Và quần đảo từ thời
Khai thiên cùng sông núi
In dấu ấn bao đời !
Trùng dương hoà chân mây

Sói bóng người thợ xây,
Giàn khoan như đảo nhỏ
Đảo thép cờ sao bay.
Đó giàn thu gom khí
Kia giàn khai thác dầu
Lớn lên cùng gian khó
Từ công trình ban đầu.
Mười lăm năm trôi qua
Niềm ao ước thiết tha
Khai dầu cho đất nước
Thắp sáng đêm quê nhà
Tấn dầu đầu tiên ấy
Mười năm như mới đây

Mang theo niềm thương nhớ
Thấm thoát bao đổi thay !
Dù gian lao vất vả
Mặc gió táp, mưa bay,
Mồ hôi đầm ướt áo
Thấm theo dòng dẫu này.
Hôm nay anh về đây
Đội ngũ vững bày tay
Cùng vui dòng kỷ niệm
Hoà khúc ca tương lai./.

Tháng 4-1996

Hoa hồng

1

Trăng trong soi đoá hồng xinh
Nếp nghiêng dưới lá lung linh cánh vàng
Giọt sương chờ ánh mai sang,
Cho hồng hương sắc chứa chan vườn hồng !

2

Xinh xinh một đoá hồng nhung,
Cài bên khuy áo đẹp cùng người duyên.
Chiều vàng trải nắng nghiêng nghiêng,
Hồng nhung đợi bóng chim quyên vào hè !

Hè Kỷ Mão, 1999

NGUYỄN VĂN LỰA

- Sinh năm : 1950
- Nơi công tác : Công ty Dung dịch khoan và Hóa phẩm Dầu khí (DMC)

Tình yêu người thợ khoan dầu

Tặng XNLD Vietsovpetro

Những chiếc trực thăng bay về phía đông
Đưa người thợ khoan dầu ra biển
Không để lại gì trên bầu trời quen thuộc
Chúng tôi
Những người thợ khoan dầu
Làm việc giữa trùng dương
Gửi gió đưa về mùi mặn nồng biển cả

Những chiếc tàu thăm dò dầu khí
Để lại biển khơi những toạ độ tình yêu
Sóng địa chấn xuyên vào lòng đất
Làm nằng tiên chột tỉnh giấc nồng
Và những mũi khoan sâu
Như bàn tay mở cửa
Đưa nằng lên với người thợ đang chờ.

ĐÀO XUÂN MAI

- Sinh năm : 1954
- Nơi công tác: Xí nghiệp Liên doanh Vietsovpetro

Ngân hướng biển dâu

Những con tàu - nối đuôi nhau trên biển
Xuôi về bờ chở những chuyến hàng ra
Hôm nay biển như người con gái
Đang nở nụ cười và trang điểm những bông hoa.
Hoa của biển là những giàn khoan thép
Giàn khoan nào cũng hướng phía bờ yêu
Những chiếc trục thẳng như chàng ong mật
Đậu vào hoa - lững thững dưới mây chiều.

Nơi phía ấy quê nhà - có mẹ cha cuộc đất
Giọt mồ hôi thấm đỏ hạt phù sa.
Nơi phía ấy quê nhà - em giảng bài con học
Nắng và mưa cũng đủ nói biết bao điều.

3-2000

Về miền Tây

Ta về thăm sông Tiền
đôi bờ xanh ngút ngát
ơi ! con sông tươi mát
chảy qua bao đồng quê

Thoảng trong gió mùa hè
thuyền ai về ngược sóng
con sông sâu và rộng
như tình người miền Tây.

Con sông in màu mây
qua bao nhiêu làng - phố
về thăm lại miền thương
thêm đèo bông nổi nhớ.

Chiều vít cong cánh gió
xuôi theo những miệt vườn
ai ca câu dạ cổ
để lòng người vấn vương.

Nắng chiều tan trong sương
rung giọng hò mái đẩy
con sông - người ta yêu
sao mà thương đến vậy.

Xưa một lần qua đây
dùng dằng về chẳng dứt
con sông xoè chín khúc
đưa ta về bên nhau.

Độc thoại với bốn mùa

Cỏ cây thấm những hạt sương
thai nghén ba trăm sáu mươi ngày - có lẽ
nở ra những bông hoa
chúm chím nụ - tươi như môi em bé.
Luân hồi muôn kiếp trường sinh.

Những chàng ve tóp ruột gọi bạn tình
chùm hoa phượng đỏ rực màu nắng lửa
cánh đồng lá khô cỏ úa
mặt đường cong loáng loáng như mưa.

Thu về cây trút lá lưa thưa
nên mặt đất loang đầy hoa nắng trở
bầu trời trong như mắt em một thuở
khi em đương thì - gái một con.

Hoa mười giờ như nở sớm hơn
gió phóng túng trên cánh đồng giá buốt
đàn sếu bay ngang trời - mây xám ngắt
chợt giật mình khi sợi tóc nhạt màu hơn.

Lời ru của mẹ

Ấu ơ ! con sóng đưa nôi
Mặt biển cong hình lưỡi hái
Cánh cò trao nghiêng đồng nội
Theo vào trong giấc chiêm bao.
Ấu ơ ! con ngủ đi nào
Ngủ trong tình thương của mẹ
Bầu trời đầy sao của bé
Nghiêng đều theo cánh võng đưa
Những ngày nắng - những ngày mưa
Tháng ba vào mùa giáp hạt

Cha lội theo từng con nước
Bắt về con bóng vàng ươm
Mẹ thì vác cuốc ra vườn
Trồng thêm cây bầu cây cải
Nón trắng ngày nào mẹ đội
Giờ đã ngả màu đất non.
Ấu ơ ! con ngủ cho ngon
Trăng tròn rồi trăng lại khuyết
Quê nghèo nên nhiều cổ tích
Con chim cũng hoá thánh thần

Cây khế mẹ trông trước sân
Giờ đã đến ngày hái quả
Kén tầm vàng tơ óng ả
Dệt thêm ấm áo cho con.
Âu ơ ! hạt gạo trắng ngần
Trắng như cánh cò đồng nội
Trắng như nón xưa mẹ đội
Theo vào giấc ngủ con thơ
Âu ơ ! mẹ hát - âu ơ...

5-2000

Tháng ba của em

Tặng L nhân ngày 8 - 3- 2000

Tháng ba ! mùa ong rừng say mật ngọt
Tháng ba - mùa lễ hội chùa Hương
Trai gái miền rừng - tìm nhau trên nương
Trai gái miền xuôi tìm nhau ngày lễ hội.
Tháng ba ! đang vào mùa cười
Nhiều nàng Bân vẫn đan áo - tằm trâu
Trai gái tìm nhau giữa những sắc màu
Rực rỡ áo hồng - áo hoa - áo trắng
Chỉ mình em tìm anh

- trong nhớ mong thầm lặng

Anh ra giàn khoan ! gửi lại - trọn tháng ba.

Khúc đồng dao

Chiều về chậm chậm nắng
Gió buồn trong hắt hiu
Mây lang thang hề muộn
Dáng em gây phiêu diêu

Ta ! một thời rong chơi
Thả hồn theo ngọn gió
Em ! một thời cỏ hoa
Tàn thu vàng úa lá

Một đời em hiền mẫn
Ôm con sóng vô tình
Lang thang chiều cuối hạ
Ta cõi lòng nhẹ tênh.

ĐẶNG XUÂN MỘC

- Sinh năm : 1958
- Nơi công tác: Xí nghiệp Liên doanh Vietsovpetro

Thơ khoan

Chúng tôi là thợ khoan
Cần mẫn đi tìm kiếm
Tìm dầu dưới đáy biển
Tìm vàng đen cho đời.

Giàn khoan giữa biển khơi
Gió gào và sóng vỗ
Nắng hè như đổ lửa
Vai áo dầm mồ hôi.

Vẫn hằng hái vui cười
 Thả choòng khoan mở lỗ
 Chống ống định hướng giếng
 Rồi lắp choòng khoan xiên.

Làm thổ địa vùng ven
 Cứ giạt mình thon thót
 Sợ không bảo vệ được
 Nàng tiên đen nơi mình.

Chúng tôi lại tiếp cần
 Vươn tới chiều sâu mới
 Khoan xiên đã thắng lợi
 Lại lắp choòng khoan ngang.

Thổ địa có bao nàng
 Xưa nay trong cung cấm
 Nhưng cũng không ngăn được
 Choòng KIM CƯƠNG - THỌ KHOAN.

Giàn khoan - 4; tháng 7/1998

Nói với anh

Bữa nay anh đổi ca
 Ra sân ga em đón
 Em mang theo nỗi nhớ
 Đã đọng đầy thời gian.

Nghĩ đến ở giàn khoan
 Chỉ có nắng và gió
 Với cồn cào sóng vỗ
 Em lại thương anh nhiều.

Anh đã chịu bao nhiêu
Những gian nan vất vả
Khi trời mưa tầm tã
Lúc nắng cháy trời chiều.

Mặt boong nóng như thiêu
Lửa Pha - ken hừng hực
Dưới hầm máy oi bức
Vẫn nhiệt tình hăng say.

Trong những ngày nghỉ này
Em sẽ lo chu tất
Anh nghỉ ngơi tốt nhất
Để rồi lại vào ca.

6-9-1997

Mùa Đông

Gió vãi mây trời băng khuâng phố
Chút thu sót lại lã chã rơi
Cây bàng trơ cội ngờ nghịch nắng
Buồn tênh ghế đá vắng hơi người.

Đào thôi nẩy nụ chờ bung nhụy
Mận đứng co mình đợi nở hoa
Em đợi trời đông đi ra phố
Khép mình trong áo đón xuân về.

Vũng Tàu 16-8-1999

Ca đêm

Thủy triều ngập mặt trời
Hoàng hôn rơi trên biển
Gió thổi tung chiều tím
Đêm trào sang qua giàn.

Trăng thừa thãi ánh vàng
Rắc mênh mông biển cả
Sao trời nhiều như lá
Thu rụng đầy biển khơi.

Những đồng đội của tôi
Hì hục bên cỗ máy
Gọi đá nền thức dậy
Cho dòng dầu trào tuôn.

Từng giếng, từng giếng khoan
Lưu lượng với áp suất
Qua tàu chứa tiếp nhận
Tinh hoa hàng triệu năm.

Khí đốt bao phần trăm
Đều đến giàn công nghệ
Chỉ qua vòng sơ chế
Nhiên liệu đã trình làng.

Thợ khai thác, thợ khoan
Như đàn ong chăm chỉ
Mật của thiên niên kỷ
Dâng cho đời ấm no.

Đầu đông hoe sắc đỏ
Đêm chạy về cuối trời
Sương mù tan theo gió
Bình minh tràn biển khơi.

Giàn khoan-S, 6-3-1999

NINH VĂN NHUẬN

- Sinh năm : 1946
- Nơi công tác: Xi nghiệp Liên doanh Vietsovpetro

Tiếng hót chim sơn ca

Chiều nay đi giữa phố đông
Bỗng nghe chim hót thấy lòng nao nao.
Ơi con chim ở nơi nào ?
Mà sao tiếng hót xoáy vào lòng ta !
Tiếng chim thánh thót ngàn nga
Tiếng trầm, tiếng bổng, lúc xa, lúc gần
Tiếng cao vút tận trời xanh
Tiếng trầm như suối trong lành chảy ra
Ngọt ngào tiếng hót sơn ca
Phố đông mà ngỡ như là quê hương

Có mùi thơm của mía đường
Có cơn gió lốc, cát vương khắp nhà
Đồng làng rộn tiếng sơn ca
Đường thôn tiếng mõ trâu no về chuồng
Lớn lên đi khắp bốn phương
Tiếng chim vẫn hót bên đường hành quân
Tiếng chim nặng nghĩa ái ân
Vì trong ấy có một phần quê hương.

29-5-1998

Những tấn dầu sâu nặng tình nghĩa

Nhân dịp Xí nghiệp liên doanh khai thác
tấn dầu thứ 50 triệu

Khi đất nước còn nghèo và lạc hậu
Thì đời thường vẫn còn lắm khó khăn
Nếu bầu trời còn sấm chớp, bão giông
Thì biển lớn còn nhiều con sóng dữ.

Giữa biển trời mệnh mông hùng vĩ
Là những giàn khoan đang khai thác dầu lên
Cho đời thường giảm bớt nỗi gian nan
Cho đất nước được đẹp tươi thêm nữa.

50 triệu tấn dầu lấy lên từ biển cả
Đâu giản đơn là công việc một ngày
Đâu đơn thuần là muối mặn, gừng cay
Nước mắt chảy, mồ hôi hoà nước biển.

Biển bao đời vẫn xanh màu thương mến
Mang trong lòng kho báu vật vàng đen
Nhưng tìm ra và lấy được dầu lên
Là cả một chặng đường dài gian khổ.

Trên khoan trường máu các anh đã đổ
Có người đi, đi mãi, không về
Có những người bỏng chín thịt, cháy da
Nên đôi lúc dầu cũng hoà nước mắt.

Tất cả là hiển nhiên
Tất cả đều chân thật
Để hôm nay có được những tấn dầu
Cột mốc vinh quang, vui sướng, tự hào
Của hàng ngàn trái tim và bàn tay người thợ.

Sâu nặng mối tình đã từ lâu gắn bó
Là những người Nga đang lao động quên mình.
Từng mét khoan đều có mặt các anh
Chung mục đích nên mau thành tri kỷ.

Đổi mới đi lên đang trở thành chân lý
Tổ quốc mạnh giàu thêm đẹp những mùa Xuân
50 triệu tấn dầu từ lòng biển đi lên
Là hoa đẹp tặng mùa Xuân Đất nước.

Những điều mong ước

Những điều anh mong ước
Chắc rằng khó thành công
Mặc dù rất giản dị
Như ruộng lúa, dòng sông.

Anh muốn là hạt phấn
Cho má em thêm hồng
Anh muốn là cây bút
Tô đẹp làn mi cong

Anh muốn là thời son
Cho môi em thắm mãi
Đẹp như đoá hoa hồng
Đậm đà tình ân ái...

Anh muốn là con sóng
Nâng thuyền em xa khơi
Muốn có đôi cánh nhỏ
Cùng em bay giữa trời

Muốn là hơi thở nóng
Truyền sức mạnh lửa đời
Muốn là giọt máu đỏ
Trong tim em suốt đời...

Những điều anh mơ ước
Chỉ mình anh biết thôi
Dù không thành sự thật
Vẫn mệnh mang tình người.

ĐỖ NGỌC NGẠN

- Sinh năm : 1931
- Cán bộ hưu trí ngành Dầu khí

Thương nhớ anh Đình Đức Thiện

Sao anh đi vội thế Anh
Đất trời đang dậy màu xanh tràn trề
Nước non công việc rộn rã
Vị Hoàng anh đã lui về buồng câu
Biết anh tình nghĩa nặng sâu
Vội đời - duyên nợ còn lâu còn dài
Mà sao có chuyện hôm nay
Tin về miệng đắng mắt cay lệ trào

Hay anh có số ba đào
 Việc quân, việc nước ra vào bao phen
 Hay thân định mệnh ghét ghen
 Đưa anh lắm nẻo đường lên Niết bàn
 Anh đi vắng thư đại ngàn
 Vắng con thuyền nhỏ giữa làn nước xanh
 Từ nay đời vắng bóng anh
 Vắng thơ điệu bạn, vắng canh cua đồng
 Từ nơi nước Nhược - non Bồng
 Từ nay thêm cánh chim Hồng tung bay.

22-01-1987
 (23 tháng Chạp - Bính Dần)

Tâm sự

Có ai hay chỉ mình tôi
 Một thuyền một bến đơn côi lạnh lùng
 Muốn lên hỏi tận cử trùng
 Rằng thưa các vị nếu cùng cảnh tôi
 Ruột gan có bị sục sôi
 Sớm chiều các vị đứng ngồi ra sao ?
 Hỏi ông Bắc Đẩu - Nam Tào
 Vợ chồng cụ đã ngày nào xa chưa ?
 Đã từng qua những đêm mưa
 Giọt gianh tí tách nhạt thưa ngoài thêm

Cơn gió thoảng, tiếng chim đêm
Giật mình tỉnh giấc này em này mình
Hội xuân trống điểm thùng thành
Ríu ran, ran ríu bóng hình lồng nhau
Rập rìu chồng trước vợ sau
Cuộc đời rộn rã nỗi đau riêng mình
Bấy nhiêu năm nặng nghĩa tình
Mỗi lần trông ảnh thấy hình lòng đau
Kiếp này đành vậy kiếp sau
Mình ơi ráng đợi cùng nhau đi cùng.

Đầu Xuân 2000

Tình bạn

Giã từ sân khấu hôm nay
Lòng thanh thản chẳng mảy may gợn buồn

Công lao mỏng nhẹ cánh chuồn
Chỉ như giọt nước góp nguồn mà thôi
Riêng - chung ông tạm xong rồi
Về tìm bến vắng ông ngồi buông câu.

Dấu in còn lại bền lâu
Đây là tình bạn in sâu đáy lòng
Giữ lòng thanh thản sáng trong
Tiền tài, danh vọng chiếc vòng Kim Cô.

*Kỷ niệm ngày về hưu
1991*

MINH NGUYỆT

- Sinh năm: 1958
- Nơi công tác: Xí nghiệp Liên doanh Vietsovpetro

Từ một bài ca con nhớ Bác

"Con ở miền Nam ra thăm lăng Bác..."

Câu ca ai lắng đọng trong chiều
Lâu lắm rồi con không về miền Bắc
Chợt thấy lòng thương nhớ biết bao nhiêu!

Hà Nội thu về chắc trời se lạnh
Con đường bên lăng hoa ủ hương nồng
Con muốn được cùng dòng người vô tận
Thành kính đi vào viếng Bác trong lăng

Tuổi thơ qua nhiều năm con vẫn nhớ
Những phút thiêng liêng nghe Bác chúc đầu xuân
Chưa may mắn được một lần gặp Bác
Chỉ giọng nói thôi mà thân thiết vô ngần

Chúng con lớn lên đi mọi miền Tổ quốc
Mang theo mình niềm mơ ước tuổi thơ
Dẫu chưa thể về thăm lăng Bác
Hình ảnh trong tim không một phút phai mờ.

Chiều tan ca dừng chân trên phố biển
Lòng băng khuâng nghe câu hát về Người
Con viết bài thơ như một lời hứa hẹn
Sẽ trở về thăm Bác, Bác Hồ ơi!

Vũng Tàu, 1985

Nơi ấy mùa thu...

Nơi ấy mùa thu rợp là vàng,
Đêm nồng hoa sữa ngát đưa hương
Mặt hồ xanh biếc như huyền thoại
Áo trắng em bay giữa phố phường

Nơi ấy dấu tôi chẳng thể về
Mà lòng còn đó nỗi đam mê
Quả sầu ăn chung hè năm ấy
Còn mãi vấn vương một câu thơ

Hà Nội trong tôi một quãng đời
Thời gian nào dễ đã phai
Phố biển chiều nay trời se lạnh
Chợt nhớ ngày xưa, nhớ một người...

Nơi ấy mãi là của ngày xưa
Áo trắng em giờ chỉ trong mơ
Nhưng nửa lòng tôi còn nơi ấy
Dấu tóc điểm sương, mắt lệ mờ.

Nhớ về miền Trung

(Viết tặng miền Trung - mùa mưa lũ)

Miền Trung ơi, một dải đất nghèo
Những đứa con xa ngóng về đêm đêm
Hạn hán tháng Tư, lụt lầy tháng Tám
Lời ru buồn, giọng mẹ héo hon
Câu hát theo suốt cuộc đời con
Muối mặn, gừng cay, cánh cò, cánh vạc...
Tiếng võng trưa hè, bờ tre xao xác
Là nốt lặng yên bình
giữa bộn bề bao chuyện áo cơm
Bước chân con rong ruổi bốn phương
Vẫn nhớ mảnh quê chưa hết nghèo hết khó
Ruộng nề chân chim rồi ngập chìm trong lũ
Lưng cha còng, tóc mẹ bạc thêm

Anh có về miền Trung với em ?
Tìm lại tuổi thơ mặn mòi sóng gió
Hạt bắp, củ khoai nuôi em khôn khó
Nâng bước chân em bờ ngõ vào đời
Anh sẽ thấy nơi đây tất cả mọi người,
Bỗng hoá anh hùng trước thiên tai địch hoạ.
Khuôn ngực gầy mẹ chắt chiu dòng sữa
Nuôi đàn con dang tặng ngày mai...
Miền Trung là thế đó anh ơi
Nắng đỏ, mưa dầm ngút ngàn xa ngái
Mà bước chân đi tấm lòng mình để lại
Anh có về miền Trung với em !

Quê ngoại

*Viết cho con trong những ngày
bão lụt miền Trung*

Sinh con ra trên phố biển Vũng Tàu
Nên quê ngoại trở thành xa ngái quá
Chuyện mẹ kể thành ngày xưa, ngày xưa...
Con nghe hoài có hiểu chi đâu !

Những tháng năm bom thét đạn gào
Trong hầm tối chia nhau từng củ sắn
Cùng bè bạn, thấy cô một thời sơ tán
Nay ai còn, ai mất ở nơi nao ?

Cuộc sống giờ đây chưa hẳn đã sang giàu
Nhưng lớn lên cùng tê-lê-phôn, vi tính
Con chẳng thể nào hình dung ra cái cảnh
Mẹ nhớ ông bà không mẫu giấy viết thư.

Bữa cơm nghèo mắm muối, rau dưa,
Thầy đồ Nghệ ngày xưa hay chữ...
Quê ngoại đó mặn mòi sóng gió
Lòng mẹ xốn xang khi chợt nhớ về.

Sân trường chói chang cánh phượng trưa hè,
Con đường đất gió Lào nhoe bụi đỏ,
Nhà tranh dựng lờ nhô bên phố
Công viên xây trên những hố bom xưa.

Mảnh quê nghèo sáng nắng chiều mưa
Hạn hán chưa qua, đến mùa lũ lụt
Hạt lúa củ khoai lẫn trong sỏi cát,
Gương mặt người vất vả in sâu.

Mai ngày đi đến tận nơi đâu
Con cũng hãy nhớ về quê ngoại
Miền quê ấy dẫu muôn trùng xa ngái
Nhưng sẽ suốt đời nâng bước chân con.

Vũng Tàu thu 1999

BÙI ĐĂNG NINH

- Sinh năm : 1944
- Nơi công tác : Công ty Dịch vụ khoan và Hòa phẩm Dầu khí (ĐMCC)

Ngủ rừng

Tạm dừng đây - một rừng thưa
Đêm nay hai mặt trăng vừa mới lên
Lá cây trải xuống làm mền
Ni lòng thay chiếu trải lên - ổn rồi
Chăn đơn ấm tổ ba người
Ba khuôn mặt hướng lên trời nhìn sao

Trăng khuya dần nhích lên cao
Ánh trăng bóng lá in vào thành hoa
Hành quân trên chiến trường xa
Ngủ rừng lại có chần hoa đắp cùng
Niềm vui nhỏ cùng hưởng chung
Ánh trăng tô đẹp giấc nồng cho ta.

*Chiến trường C - 12/1971
Vũng Tàu 12-1 999*

Đời đời nhớ ơn Bác Hồ Chí Minh

ĐỜI Bác gian lao mái tóc sương
ĐỜI cháu ngày nay ấm tình thương
NHỚ công ơn Bác, công dưỡng dục
ƠN sâu nghĩa nặng toả bốn phương.

BÁC ơi bóng Bác - ánh bình minh
HỒ rộng còn in bóng Ba Đình
CHÍ người sau trước vì dân nước
MINH rạng trời Nam - Hồ Chí Minh.

Hà Nội, 19-5-1970

HOÀNG ANH PHƯƠNG

- Sinh năm : 1966
- Nơi công tác: Xí nghiệp Liên doanh Vietsovpetro

Hương Ngọc Lan

Hái cho em một chùm hoa Ngọc Lan
Chỉ một mình thôi mà sao anh bối rối
Như lần đầu cầm tay em rất vội
Sợ vụng về lỗi ngón tay em.

Nửa cuộc đời rồi vẫn chẳng thể nào quên
Vẫn bối rối khi lần đầu hò hẹn
Hạnh phúc là đây mà anh mãi mê tìm kiếm
Ngọc Lan đang nở trước hiên nhà...

Màu trắng đơn sơ không rực rỡ kiêu sa
Chỉ có hương thơm nồng nàn say đắm
Bông hoa nhỏ như tình em đậm thắm
E ấp dịu dàng, thầm lặng trao anh...

Anh bỗng thấy băng khuâng khi phố biển lên đèn
Anh nhớ em, nhớ những lần hò hẹn...
Nhớ hương tóc em, nhớ giọng cười trong trẻo
Nhớ mắt em nhìn hiền dịu, thơ ngây...

Cho anh quên những năm tháng rộng dài
Cho anh quên bao nỗi niềm trần trở...
Anh chợt đưa lên môi bông Ngọc Lan bé nhỏ
Mà ngỡ như em đâu đó ở quanh mình...

Cánh hoa này anh hái tặng riêng em
Hương thơm mãi ở hai đầu nỗi nhớ
Để mai đây
Nơi giàn khoan giữa bốn bề sóng vỗ...
Anh vững lòng hơn khi bước vào ca...

Giận và thương

Giận anh rồi để yêu anh hơn
Câu dân ca ngân nga chưa dứt...
Lúc bên anh em đổi hờn quay mặt
Để đêm về cứ thổn thức vì anh...

Anh yêu ơi ! Hãy tha lỗi cho em
Đừng buồn nữa vì những lần giận dỗi
Mầm non của tình yêu đâm chồi từ phút ấy
Thương anh nhiều em tự hiểu mình hơn.

Giận để rồi em cũng thấy cô đơn
Nỗi trống vắng cứ nhân lên gấp bội
Ôi ! Chút giận hờn bé con biết mấy
Mà lòng em bất tận với nghĩ suy.

Đêm nay buồn anh đã nghĩ gì
Có nghe được lời thâm thì xin lỗi
Cho em
Được áp đầu vào ngực anh sau mỗi lần giận dỗi...
Để hạnh phúc tràn về tách vỏ những niềm vui.

LÝ TRƯỜNG PHƯƠNG

- Sinh năm : 1950
- Nơi công tác : Cơ quan Tổng công ty Dầu khí Việt Nam

Xưa và nay

*Kính tặng những người
thợ khoan Dầu khí*

Tháng ngày xưa đuổi thời gian
Để lại cho đời bao kỷ niệm
Như muôn ngàn dòng sông
nước đều xuôi về biển
Mất hay còn những chuyện xưa, nay.

Ai đã từng nếm chút vị cay
Ngoảnh lại thường thấy lòng thanh thản
Một chút đượm buồn trầm tư sâu lắng
Một chút chạnh lòng choán lặng không gian.

Đêm Vững Tàu nhìn về phía giàn khoan
Lấp lánh ánh đèn ngoài kia biển lặng
Người địa chất đêm nay trầm mặc
Nghĩ người thợ khoan trong ca đêm nay.

Họ là công dân nhiều miền về đây
Ở tuổi đời ngực căng đầy nhựa sống
Lao động cho mình và cho đời lao động
Nếp nghĩ đơn sơ, mộc mạc, chân thành.

Ngày lại về sau mỗi buổi bình minh
Đêm mênh mông khi hoàng hôn buông xuống
Nỗi nhớ người thân nơi đất liền xa vắng
Vẫn nếp nghĩ xưa nhưng là họ hôm nay.

Lặng thinh trong yên tĩnh đất trời
Thả hồn mình theo tấm lòng người thợ
Nghe sóng biển rì rào trong gió
Nơi đâu vọng về câu hát ầu ơ.

Thời gian cuốn trôi năm tháng cuộc đời
Mộc mạc cao sang sẽ qua đi tất cả
Xin trọn nghĩa vẹn tình cùng biển cả
Người thợ khoan dầu trong ca xưa, nay.

Vùng Tàu 1991 - Hà Nội 1998

Xóm chài Mỹ Khê

Thân tặng anh T.

Mỹ Khê, Quảng Nam - Đà Nẵng

Tôi sỏi bước trên cồn cát trắng
Khi bóng chiều dần khuất phía xa
Đất trời Mỹ Khê bình yên, tĩnh lặng
Cuối bãi phi lao lúp xúp những ngôi nhà.

Đời địa chất đã bao lần trước biển
Vẫn xốn sang như mới lần đầu
Trong mệnh mang một cồn cát trắng
Ôi những con thuyền đi đâu, về đâu ?

Đã bao lần bãi biển nướng dẫu
 Cồn cát làng xưa bao lần biển ngập
 Từ ngàn đời chỉ một lời nguyện ước
 Khi thuyền về tôm cá đầy khoang !

Cuộc sống nơi này vất vả gian nan
 Bao nắng gió và bao lửa đạn
 Anh thương binh vui trong ánh mắt
 Thêm cá cho con mỗi bữa cơm chiều
 Ôi miền Trung hết đời thương yêu.

Con người nơi đây tự nói bao điều
 Rất gian nan nhưng niềm tin son sắt
 Rất tình người dù đơn sơ mộc mạc
 Hơi dụt dề nhưng chân chất làng quê.

Giấy lát xốn sang khi lúc chiều về
 Nhìn trẻ thơ quây quần bên bữa tối
 Thương người vợ tảo tần qua giọng nói :
Eng ăn đi còn cá nữa đây nè
 Hạnh phúc đơn sơ người thương binh bình dị
 Nơi xóm chài bãi biển Mỹ Khê.

Đà Nẵng 1996

Núi Tản Viên

Em ơi anh hỏi câu này
Đường lên Núi Tản còn dài không em
Anh đã về với Tản Viên
Sao còn suy tính đường lên ngắn dài

Không phải như vậy em ơi
Chẳng qua là để có lời quen nhau
Vùng quê em đẹp siết bao
Thoạt nhìn đã thấy lao xao lòng người.

Hồn nhiên em nhoẻn miệng cười
- Quê em đẹp vậy sao người nở đi

Tản Viên, Ba Vì 1998

NGUYỄN DUY QUẾ

- Sinh năm : 1950
- Nơi công tác: Xí nghiệp Liên
doanh Vietsovpetro

Em hát ở giàn khoan

Sân khấu giả diễn viên là thật
Lần đầu tiên em hát ở giàn khoan
Biển rộng quá, chỗ ngồi thì chật
Sóng nước chen ngang giữa nhịp đàn.

Ngại chi em dẫu thiếu phong manner
Không chỗ hoá trang
Vây quanh bao ánh mắt
Sân khấu giả, người xem là thật
Ngân lên cao vút cung đàn !

Sáo sang sông thì con sáo về ngàn
Xin chớ hát non mòn, biển cạn
Năm mươi mét, thương người thợ lặn
Anh bao giờ dám bỏ nghề khoan !

Mai em về, vầng trăng không tan
Để lại mệnh mông một trời với biển
Và cánh thợ lại dệt thêm nhiều chuyện
Lần đầu tiên em hát ở giàn khoan...

Giàn 9, 1992

Một nửa

Biển tiếp biển và xa là biển nữa
Nắng một nửa trời mưa một nửa
Thợ giàn khoan lưng áo bạc hai màu.

Nửa không gian chỉ nghe tiếng ồn ào
Hai mươi lăm mét giây gió giăng gió giật
Ở nơi này cái tháp khoan cao nhất
Bàn tay người nâng tháp khoan lên.

Mẩu bánh mì trao nhau ca đêm
Uớt một nửa và khô một nửa
Người bạn Nga sống xa xứ sở
Nỗi nhớ thâm chia đôi.

Nửa không gian khao khát ánh mặt trời
Triệu năm âm thầm vùi trong lòng đất
Ở nơi này giếng khoan sâu nhất
Bàn tay người khơi mạch dầu lên.

Ở nơi này cái trợn vện đầu tiên
Là nụ cười khuôn mặt hồng người thợ
Hạnh phúc lớn ghép từ các nửa
Thành ánh lửa màu da cam rừng rực sáng trên đầu !

Bài thơ đi tìm

Hình như gió đến tìm cây
Không dừng vòm lá chiều nay rì rào !
Tìm bờ - con sóng xô xao
Tìm trăng - cháy những vì sao cuối trời
Giữa hai ngọn núi ta ngồi
Phải chăng núi cũng một thời tìm nhau ?
Dốc dài tìm đến Bãi Sau
Hải đăng tìm những con tàu khơi xa
Lối đi tìm những căn nhà
Tháng năm gian khó tìm ra bạn bầu

Miếng trầu tìm đến quả cau
Thương em tìm mãi một câu... mở đề !

Xa xôi tìm kiếm những gì ?
Anh làm người thợ thì đi tìm dầu
Đất trời muôn thuở tìm nhau
Phải duyên em đến Vũng Tàu tìm anh !

HOÀNG QUÝ

- Sinh năm : 1950
- Nơi công tác: Xí nghiệp Liên doanh Vietsovpetro

Hương biển

Em tự nơi nao ?
Hà Nội, Thái Bình, Quảng Ninh, hay tận cùng phương Bắc ?
Mà nghe dịu hiền thân như những hàng dương
Đẹp lắm chiều thu nắng toả nhạt ven đường
Man mác hương thơm của biển.
Một thoáng gặp nhau đã bao lưu luyến
Những con đường, bãi biển, những giàn khoan.
Núi lớn cao cao, dáng đứng hiên ngang
Núi nhỏ đáng duyên như hình tiên nữ.